

Referat despre poezia Testament scrisa de Nichita Stanescu- prima parte

Intre temele de o importanta speciala in poezia lui Nichita Stanescu -drama cuvantului si a limbajului inapt de a exprima cu fidelitate starea poetica si, respectiv, obsedanta realitate ultima (esentiala), solitudinea "poetului in discursul sau", poezia despre poezie (al carei eveniment, cum spune Ion Pop, este insasi miscarea ei genetica) sau drama eului - se afla aceea a a lumii ca Text.

Pornind, pe de o parte, de la semnificatia originara a termenului Logos (discurs, vorbire) si, respectiv, de la ideea ca Lumea este un Text, o scriere, iar pe alta parte, de la teoriile moderne - lingvistice, semiotice si semiologice - despre semn, text si limba - Nichita Stanescu propune, in poezia Testament, o viziune lirica in care felurile aspecte specifice domeniilor vizate se contopesc intr-un spectaculos joc de idei si sugestii.

In mistica (in doctrina crestina si in ezoterism), Universul, ca manifestare a mesajului divin si ca semnificant (image) al lui Dumnezeu, are intelesul unei Carti imense (Liber Mundi). Marea Carte a Naturii este "opera" lui Dumnezeu, imaginea Celui care "s-a risipit" in multitudinea lucrurilor si fenomenelor din natura. Lumea a fost "facuta" prin Verbul Sau creator: "La inceput era Cuvantul si Cuvantul era Dumnezeu si Dumnezeu era Cuvantul".

Din perspectiva lui Nichita Stanescu, existenta individuala are un statut dublu:

a) fiind un "fragment" al intregului, al Marei Vieti, un fir in tesatura (textura) lumii, poetul participa la manifestarea existentei Divinitatii: "iti scriu cu trupul meu viata I si mersul stelelor ti-l scriu"... (cu ochii, cu privirea, n. n.);

b) viata oricarui "fragment" este o manifestare heracliteana a "strainului" Logos (a "unei straine guri", in acceptia eminesciana): "Tu ombilic din care curge I vorbirea unei alte guri I fara sa stim unde ne duce I in care dalbe viituri".

Strofa citata contine mai multe "evenimente lexicale" definitorii pentru "stiinta" lui Nichita Stanescu in ceea ce priveste ingeniozitatea si utilizarea fara ostentatie a procedului numit intertextualitate. Cuvantul ombilic implica atat ideea caracterului "zamislator" al vorbirii intemeietoare, cat si pe aceea a legaturii maternale dintre "emitator" si semnele textului, ale continuului enunt. Versului eminescian ("vorbirea altei guri") ii urmeaza versul "fara sa stim unde ne duce" care aduce aminte de versul arghezian (preluat si de Arghezi din alte surse): "unde ne ducem si cine suntem". In mod spectaculos, cuvantul "viitor" (la plural, viitoruri) este inlocuit cu nonsalanta, data fiind asemanarea dintre semnificantiile celor doua cuvinte, prin cuvantul viituri, iar firestile epitete ale viiturilor - inspumate, albe - prin epitetul "dalbe", preluat din sintagma "dalbul de pribeag" si care apare in contextul bocetelor (al "cantecelor de petrecere"). In consecinta, "dalbele viituri" exprima, voalat, regretul pricinuit de "drumul spre moarte" al vietii, de sensul negru al viitorului. In planul de

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

adancime al respectivei structuri, palpita aluzia la calitatea limbajului divin de sursa a lumii si, totodata, la dimensiunea hera-cliteana a respectivei "vorbiri" (la asa-numita "fuga" a textului si, implicit, a vietii ca "fir" in marea Tesatura a lumii).